

Forslag

til

Lov om ændring af lov om invalidepension.

(Decentralisering m.v.).

Fremsat den 29. april 1975 af *socialministeren*.

§ 1.

I lov om invalidepension m.v., jfr. lovbe- kendtgørelse nr. 371 af 8. juli 1974, som senest ændret ved lov nr. 000 af

1975, foretages føl- gende ændringer:

1. To steder i § 1 a, stk. 3, 1. pkt., udgår: „og hjælp“.

2. I § 3, stk. 5, sidste pkt., ændres „optrænings- eller andre revalideringsforanstaltninger“ til: „optræning eller andre foranstaltninger“.

3. I § 6, nr. 1, litra a, 4. pkt., ændres „kapi- tel I i lov om pension og hjælp“ til: „lov om pension“.

4. I § 8, stk. 2, og to steder i § 8, stk. 3, i § 14, i § 21, stk. 1 og 2, i § 23, stk. 2 og 3, fire steder i § 24, stk. 3, i § 26, stk. 2, og to steder i § 26, stk. 3, i § 28, stk. 2 og 3, to steder i § 29 og to steder i § 30 ændres „kommunalbe- styrelsen“ til: „det sociale udvalg“. I § 21, stk. 1, ændres „hvis den“ til: „hvis det“.

5. *Overskriften til kap. IV* affattes således: „*Revaliderings- og pensionsnævnene*“.

6. § 16 affattes således:

„§ 16. Revaliderings- og pensionsnævnet afgør,

1) om der foreligger nedsættelse af erhvervs- evnen i det i § 3, stk. 2, 3 eller 4, nævnte omfang,

2) fra hvilket tidspunkt invaliditeten må anses for at være indtrådt,

3) om ansøgeren opfylder betingelserne for invaliditetsydelse i henhold til § 15, eller

4) om ansøgeren opfylder betingelserne for tillæg i henhold til § 10 eller § 15, stk. 2.

Nævnet kan bestemme, at en sag skal gen- optages til undersøgelse på et af nævnet fast- sat senere tidspunkt.

Stk. 2. Hvis ansøgning om invalidepen- sion ikke kan imødekommes, og revalide- rings- og pensionsnævnet finder, at henvis- ning til optræning eller andre foranstaltning- er vil være uden væsentlig betydning for ansøgerens erhvervsevne, kan nævnet tillæg- ge pension efter § 2, stk. 2, i lov om folke- pension eller § 1, stk. 2, i lov om pension til enker m.fl., hvis betingelserne herfor er op- fyldt.

Stk. 3. Flytter en person, som har fået til- lagt ydelse efter denne lov, til en anden kommune, er fornyet afgørelse af spørgsmå- let ikke påkrævet.“

7. § 17 ophæves.

8. § 18 affattes således:

„§ 18. Revaliderings- og pensionsnævnet kan pålægge en ansøger at medvirke til sa- gens oplysning, herunder ved at lade sig undersøge og behandle af en læge eller ind- lægge til observation og behandling. Nævnet kan endvidere afkræve andre, der har kend- skab til forholdene, oplysninger, som må anses for nødvendige for sagens behand- ling og afgørelse, herunder indhente syge-

Socialmin. 1.kt. j. nr. 3000-98.

husjournaler eller udskrifter heraf. Nævnet kan forlange optaget retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018. Amtskommunen betaler nødvendige rejseudgifter, herunder rejseudgifter i forbindelse med personligt fremmøde for nævnet efter tilsigelse, samt udgifter til lægeerklæringer, undersøgelser og behandlinger, som ikke afholdes i henhold til anden lov. I København og Frederiksberg betales udgifterne af de pågældende kommuner.

Stk. 2. Revaliderings- og pensionsnævnet kan afgøre sagen på det foreliggende grundlag, eventuelt træffe beslutning om sagens bortfald, hvis ansøgeren ikke inden en fastsat frist efterkommer krav fra revaliderings- og pensionsnævnet efter stk. 1 om medvirken til sagens oplysning, herunder om personligt fremmøde for nævnet.

Stk. 3. Nævnet kan tilkalde en specialist som rådgiver, når omstændighederne taler derfor. Nærmere regler om tilkaldelse af specialister, disses honorarer m. m. fastsættes i nævnets forretningsorden.“

9. § 19 affattes således:

„§ 19. Ansøgning om ydelser efter loven indgives til det sociale udvalg, der efter nærmere undersøgelse, herunder af muligheden for behandling, optræning m. v., jfr. § 3, stk. 5, sidste pkt., videresender ansøgningen med indstilling til revaliderings- og pensionsnævnet. For søfølks vedkommende indgives ansøgningen, for så vidt de, når de er i land, har fast ophold i en kommune, til det sociale udvalg i denne, men i øvrigt til det sociale udvalg i den kommune, i hvilket det pågældende skib hører hjemme.

Stk. 2. Den, der søger om ydelser efter denne lov, skal, når det sociale udvalg kræver det, skaffe en lægeerklæring. Erklæringen betales af udvalget, såfremt ansøgningen imødekommes, eller der efter lov om social bistand iværksættes foranstaltning til ophjælpning af erhvervsevnen. Ellers betaler ansøgeren selv erklæringen.

Stk. 3. Det sociale udvalg kan, ud over hvad der følger af stk. 2, pålægge en ansøger at medvirke til sagens oplysning, herunder ved at lade sig undersøge og behandle af en læge eller indlægge til observation og behandling. Udvalget kan endvidere afkræve andre, der har kendskab til forholdene, oplysninger, som må anses for nødvendige for

sagens behandling og afgørelse, herunder indhente sygehusjournaler eller udskrifter heraf. Udvalget kan forlange optaget retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018. Amtskommunen betaler nødvendige rejseudgifter samt udgifter til lægeerklæringer, undersøgelser og behandlinger, som ikke afholdes i henhold til anden lov. I København og Frederiksberg betales udgifterne af de pågældende kommuner.

Stk. 4. Det sociale udvalg kan rejse sag om pension til en person, der ikke selv har søgt herom.

Stk. 5. Socialministeren fastsætter nærmere retningslinier om ansøgningens indgivelse til det sociale udvalg, om udvalgets fremskaffelse af oplysninger samt om sagens forelæggelse for revaliderings- og pensionsnævnet.“

10. § 20 ophæves.

11. I § 21, *stk. 2, sidste pkt.* ændres „lov om offentlig forsorg, afsnit II“ til: „lov om social bistand, afsnit III“.

12. § 22 ophæves.

13. § 23, *stk. 1*, affattes således:

„Revaliderings- og pensionsnævnet underretter opholdskommunen om trufne afgørelser.“

14. I § 23, *stk. 2*, og § 26, *stk. 3, 2. pkt.*, ændres „rettens“ til: „nævnets“. I § 26, *stk. 1, 3. pkt.*, § 26, *stk. 2*, og § 26, *stk. 3, 1. pkt.*, ændres „invalideforsikringsretten“ til: „revaliderings- og pensionsnævnet“.

15. I § 25 udgår „, eller at der gribes ind efter lov om offentlig forsorg“.

16. § 27 affattes således:

„§ 27. Skønner revaliderings- og pensionsnævnet, at erhvervsevnen hos en person, der modtager ydelse efter loven, er forringet eller forbedret, således at ydelsen skal ændres eller inddrages, træffer nævnet afgørelse herom samt om, fra hvilket tidspunkt ydelsen ændres eller bortfalder. Eventuel gradvis inddragelse af ydelsen kan højst strække sig over en periode af 12 måneder. Nævnet kan endvidere, hvor omstændighederne taler derfor, bestemme, at retten til

ydelsen skal være hvilende indtil videre, dog højst for et tidsrum af 3 år.

Stk. 2. Revaliderings- og pensionsnævnet kan udsende en eller flere sagkyndige til at udøve kontrol på stedet med hensyn til erhvervsevnen eller indkalde pågældende til kontrol. Såfremt en ydelsesmodtager vanskeliggør nævnets undersøgelse, kan nævnets formand midlertidigt standse udbetalingen, hvis han anser det for sandsynligt, at afgørelsen vil komme til at gå ud på, at ydelsen skal inddrages. Nævnet skal i så fald træffe sin afgørelse hurtigst muligt. Udgifter ved kontrol betales af amtskommunen. I København og Frederiksberg betales udgifterne af de pågældende kommuner.

Stk. 3. En person, der modtager ydelser efter denne lov, skal underkaste sig sådanne undersøgelser, som revaliderings- og pensionsnævnet eller det sociale udvalg anser for påkrævede til bedømmelse af erhvervsevnen, jfr. §§ 18, stk. 1, og 19, stk. 3.

Stk. 4. Undlader en person at underkaste sig undersøgelser som nævnt i stk. 3, optræning eller andre foranstaltninger, hvorved erhvervsevnen må antages ikke blot forbigående at kunne forøges væsentligt, kan revaliderings- og pensionsnævnet bestemme, at ydelsen inddrages. Den pågældende skal forinden ved anbefalet brev være gjort bekendt med den retlige følge af sin undladelse.“

17. I § 31, stk. 1, ændres „§§ 70 og 74 i lov om offentlig forsorg“ til: „§§ 115 og 116 i lov om social bistand eller på en offentlig eller tilsvarende privat institution for sindslidende“.

18. I § 31, stk. 3, ændres „har ophold i kontrolleret familiepleje“ til: „er anbragt i pleje i private hjem“.

19. I § 31, stk. 6, ændres „institutioner godkendt i henhold til lov om revalidering eller på andre end de i stk. 1 nævnte institutioner godkendt i henhold til lov om offentlig forsorg, hvor der ikke er fastsat en takstmæssig betaling for opholdet“ til: „institutioner, der omfattes af lov om social bistand, men for hvilke der ikke i loven er fastsat regler om pensionens anvendelse“.

20. § 32, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

„Afgørelser, der vedrører retten til ydelser efter denne lov, og som træffes af

- 1) de kommunale myndigheder i København og Frederiksberg,
- 2) vedkommende amtsankenævn,
- 3) revaliderings- og pensionsnævnet eller
- 4) chefen for sikringsstyrelsen i henhold til § 41 a,

kan påklages til den sociale ankestyrelse.“

21. Efter § 32 indsættes i kap. VII:

„§ 32 a. I Københavns kommune varetager magistraten de funktioner, som ved denne lov er henlagt til det sociale udvalg. Disse funktioner kan ligeledes varetages af magistraten i kommuner, i hvilke socialministeren i medfør af lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender har godkendt en særlig styrelsesordning.“

22. *Overskriften til kap. VIII* affattes således:

„Refusion, arbejdsgiverbidrag m.m.“

23. § 33, stk. 1, affattes således:

„Statskassen refunderer kommunernes udgifter til ydelser efter denne lov. Udgifterne i henhold til § 14 refunderes dog kun kommunerne med 75 pct.“

24. I § 33 indsættes som *stk. 3*:

„Stk. 3. Chefen for sikringsstyrelsen kan pålægge kommunale myndigheder og revaliderings- og pensionsnævnet at tilvejebringe statistiske oplysninger m.v.“

25. § 34 affattes således:

„§ 34. Til delvis dækning af statens udgifter til invalidepension opkræves et bidrag fra samtlige efter ulykkesforsikringslovgivningen forsikringspligtige arbejdsgivere. Bidraget fastsættes til 31 kr. årligt for hver beskæftiget helårsarbejder.“

26. I § 35, stk. 1, 3. pkt., ændres „invalideforsikringsfonden“ til: „sikringsstyrelsen“.

27. I § 35, stk. 1, 4. pkt., ændres „bidrag til fonden“ til: „arbejdsgiverbidrag“.

28. § 35, stk. 3, affattes således:

„Stk. 3. Som vederlag for opkrævningen

af de arbejdsgiverne påhvilende bidrag tillægges der de i stk. 1 nævnte forsikringselskaber (-forbund) et beløb på 4 pct. af de opkrævede bidrag. Vederlaget udredes af sikringsstyrelsen“.

29. § 36 ophæves.

30. § 38 ophæves.

31. § 39 ophæves.

32. I § 40, stk. 1, 1. pkt., udgår „måneder“.

§ 2.

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. april 1976, jfr. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Socialministeren fastsætter de nærmere regler om ophævelse af invalideforsikringsfonden, herunder om tilbagebetaling af lån ydet af fondens midler.

Stk. 3. Invalideforsikringsretten opretholde indtil videre og færdigbehandler efter de regler, som var gældende indtil lovens ikrafttræden, de sager, som er indsendt til retten inden 1. april 1976. Socialministeren fastsætter tidspunktet for rettens ophævelse.

Stk. 4. Afgørelser, der træffes af invalideforsikringsretten, kan indbringes for den sociale ankestyrelse efter reglerne i § 32.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lov nr. 219 af 4. juni 1965 om invalidepension m. v. (Folketingstidende 1964-65, sp. 2996, 3409, 5603 og 5788, tillæg A, sp. 1345, tillæg B, sp. 897, tillæg C, sp. 561) er bekendtgjort ved lovekendtgørelse nr. 371 af 8. juli 1974. Loven er senere ændret ved § 1 i lov nr. 93 af 19. marts 1975 om ændring af bestemmelser om pristalsregulerede ydelser i lovene om folke-, invalide- og enkepension.

Der er endvidere den 3. marts 1975 for folkettinget fremsat forslag til ændring af loven (overførelse af opgaver fra socialministeriet til sikringsstyrelsen, ændret klageadgang m. v.). Nærværende forslag er udformet ud fra en forudsætning om vedtagelse af det den 3. marts 1975 fremsatte forslag, jfr. indledningen til nærværende forslags § 1.

Endelig vil der for folkettinget blive fremsat lovforslag om ændringer som følge af pensionernes fritagelse for beskatning m. v.

Lovforslaget er et led i de igangværende reformer på det sociale område, herunder decentraliseringen af en række sociale opgaver og omstruktureringen af de centrale myndigheder på området. Forslaget indeholder dels ændringer vedrørende decentralisering af invalideforsikringsrettens (og førtidspensionsudvalgets) afgørelser, dels bestemmelser om ophævelse af invalideforsikringsfonden og endelig en række andre ændringer, herunder om overførelse af kompetencen fra kommunalbestyrelsen til det sociale udvalg.

I. Decentralisering af invalideforsikringsrettens (og førtidspensionsudvalget) afgørelser.

A. Baggrunden for forslaget.

Socialreformkommissionens 1. betænkning (Det sociale trykkesystem, struktur og dagpenge, nr. 543/1969) indeholder en række principielle betragtninger og forslag vedrørende det sociale trykkesystems struktur. Kommissionen foreslår bl. a. jfr. betænkningens afsnit III, kap. IV, pkt. 34 og 37-38, at der i hvert amt oprettes et revaliderings- og pensionsnævn til at træffe afgørelser i sager om tildeling af invalidepension og anden førtidspension samt tildeling af invalidemotorkøretøjer og andre specielle hjælpemidler m. v. Hensigten med at lade afgørelserne blive truffet af regionale organer er at opnå en hurtigere og smidigere behandling af de pågældende sager.

I § 18 i lov nr. 227 af 27. maj 1970 om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender er det i overensstemmelse med kommissionens forslag bestemt, at der i hvert amt nedsættes et revaliderings- og pensionsnævn til at træffe afgørelse i sager om sociale pensioner, dagpenge og social bistand i det omfang, lovgivningen om disse ydelser henlægger sådanne sager til nævnet. Ved det forslag til ændring i styrelsesloven, der den 3. marts 1975 er fremsat for folkettinget, er det foreslået, at der ligeledes nedsættes revaliderings- og pensionsnævn for Københavns og Frederiksberg kommuner.

Ved lov nr. 333 af 19. juni 1974 om social bistand er det fastsat, at nævnet skal træffe afgørelse i sager om ydelse af varig, forhøjet hjælp, hjælp til iværksættelse af selvstændig virksomhed, støtte til motorkøretøjer og — efter socialministerens bestemmelse — støtte til andre bekostelige hjælpemidler.

Ved skrivelse af 8. marts 1972 nedsatte socialministeriet en arbejdsgruppe, der fik til opgave at undersøge mulighederne for en decentralisering af invalideforsikringsrettens og førtidspensionsudvalgets afgørelser. Arbejdsgruppen afgav delbetænkning i januar 1973 og stillede en række forslag i overensstemmelse med kommissoriet, bl. a. vedrørende hvilke afgørelser, der kan lægges ud, fremgangsmåden ved sagsbehandlingen i primærkommunerne, socialcentre og nævnene samt vejledning fra centralt hold. Efter arbejdsgruppens ønske, der fik tilslutning fra socialministeriet, blev der herefter iværksat en forsøgsordning med primærkommunal forberedelse af et begrænset antal invalidepensions-sager inden for nærmere udvalgte kommuner og med invalideforsikringsretten som besluttede organ efter den gældende invalidepensionslov. På grundlag af de under forsøgene indhøstede erfaringer har arbejdsgruppen afgivet afsluttende betænkning i januar 1975 med forslag om afgrænsning af opgaverne mellem primærkommuner og socialcentre samt vurdering af omfang og fordeling af personale. De to betænkninger er samtidig hermed sendt til folketinget i 250 eksemplarer.

B. Den gældende retstilstand.

Begæring om ydelser efter invalidepensionsloven indgives til kommunalbestyrelsen på særlige blanketter ledsaget af en lægeerklæring. Begæringen videregives, eventuelt via vedkommende revalideringsmyndigheder, til invalideforsikringsretten, ledsaget af lægeerklæringen i uåbnet stand samt af erklæring fra kommunalbestyrelsen om ansøgerens erhvervsforhold og økonomiske forhold. Invalideforsikringsretten træffer afgørelse i sagen, evt. efter at have indhentet yderligere oplysninger, såsom speciallægeerklæringer m. v.

Der henvises især til arbejdsgruppens 1. betænkning, afsnit 2, hvor der nærmere er redegjort for invalideforsikringsrettens (og førtidspensionsudvalgets) arbejdsopgaver og organisation.

C. Lovforslagets hovedindhold.

Nærværende forslag og de samtidig hermed fremsatte forslag om ændringer i folke- og enkepensionslovene medfører, at invalideforsikringsrettens afgørelser om ydelser efter invalidepensionsloven og førtidspensionsudvalgets afgørelser om tildeling af folke- og enkepension, udlægges til revaliderings- og pensionsnævnene.

Det sociale udvalg får til opgave at forberede sagerne så grundigt som muligt og afgive en indstilling til revaliderings- og pensionsnævnet. For at

skaffe det bedst mulige grundlag for udvalgets indstillinger og revaliderings- og pensionsnævnets afgørelser, får udvalget bemyndigelse til at indhente oplysninger — herunder af lægelig art — af betydning for vurderingen og afgørelsen af sagerne.

Det er invalideforsikringsrettens mangeårige erfaring, at pensionsansøgningerne ved fremsendelsen til retten har været utilstrækkeligt oplyst såvel lægeligt som socialt. Retten har således savnet de lokale myndigheders vurdering af ansøgerens samlede situation. Rettens medarbejdere har ikke haft — og har ikke kunnet have — et personligt kendskab til ansøgeren og har med en forlænget ekspeditionstid til følge i vidt omfang måttet rekvirere supplerende lægeerklæringer. Det store sagsantal i retten har samtidig bevirket, at der ikke har været tid til en mere individuelt præget sagsbehandling.

Ved fremtidig at lægge vægten på sagsforberedelsen over i det sociale udvalg, opnår man at lette og fremme behandlingen i revaliderings- og pensionsnævnet og tilgodeser samtidig det ønskelige i, at ansøgeren selv, hans opholdskommune, hans læge og eventuelt speciallæge engageres mest muligt på grundlag af deres kendskab til den samlede situation. En sådan intensiv primærkommunal sagsforberedelse må anses for naturligt sammenfaldende med de funktioner, der allerede påhviler primærkommunerne, og som i forbindelse med bistandslovens ikrafttræden udvides yderligere. Endvidere vil der på det tidligst mulige tidspunkt kunne foretages valg mellem de forskellige former for hjælp og bistand, således at der, inden tidspunktet er forpasset, f. eks. kan sættes ind med hensigtsmæssige behandlings- og/eller revalideringsforanstaltninger.

Det forudsættes, at der under hele sagsbehandlingen foregår et tæt samarbejde mellem den primærkommunale social- og sundhedsforvaltning og amtskommunens socialcenter, ligesom decentraliseringen af afgørelserne gør det muligt og naturligt at inddrage ansøgeren og hans læge m. fl. i mundtlige drøftelser til klarlæggelse af situationen.

Nærværende lovforslag er i alt væsentligt i overensstemmelse med arbejdsgruppens forslag. Nærmere retningslinier for sagsforberedelsen og samarbejdet mellem de lokale myndigheder vil blive udsendt af socialministeriet, jfr. § 19, stk. 5, i forslag nr. 9.

D. Administrative og økonomiske konsekvenser.

Pr. 1. november 1974 var der i invalideforsikringsretten og førtidspensionsudvalget beskæftiget følgende medarbejdere — fordelt på uddannelse og arbejdsområde:

Personalekategori	Invalideforsikringsretten	Førtidspensionsudvalget	Ialt
Akademisk uddannet...	21	7	28
Ikke-akademisk uddannede sagsbehandlere....	18	2	20
Kontorgruppe.....	56	5	61
Arkivassistenter og -betjente og kontor- betjente.....	20		20
	115	14	129

Udover dette personale er der til invalideforsikringsretten og til førtidspensionsudvalget knyttet henholdsvis 30 og 7 lægekonsulenter. De samlede årlige lægetimer kan anslås til 15.000 vedrørende invalidepensionssager og 4.000 vedrørende førtidspensionssager.

Som det fremgår af lovforslagets § 2, påregnes det, at invalideforsikringsretten i en overgangsperiode må fortsætte sin virksomhed. Dette gælder i øvrigt også førtidspensionsudvalget. Dette anses for påkrævet dels for at afvikle sagsrestancerne, dels for at der i en rimelig periode efter nyordningens gennemførelse kan ydes vejledning og bistand til revaliderings- og pensionsnævnene samt i det omfang det personalemæssigt er muligt, for at den indlæringsvirksomhed, som invalideforsikringsretten har udført i forbindelse med de forsøgsordninger, der har været gennemført i 1973-75, kan fortsætte.

Det er ikke muligt på nuværende tidspunkt at foretage beregninger vedrørende personale- og lægeforbruget i overgangsperioden, der må formodes at strække sig over 1, måske 1½ år. Efter overgangsperiodens udløb ophæves invalideforsikringsretten — og førtidspensionsudvalget — fuldstændig, og de til disse institutioner knyttede stillinger kan nedlægges. Decentraliseringen af opgaverne til revaliderings- og pensionsnævnene nødvendiggør imidlertid, at der centralt — fortrinsvis i sikringsstyrelsen, men også i mindre omfang i socialministeriet — varetages funktioner af statistisk, budgetmæssig, planlægningsmæssig og vejledende karakter tilligemed funktioner vedrørende invalideforsikringsrettens og førtidspensionsudvalgets hidtidige arkiver, hvorfra sager i fornødent omfang må kunne fordeles til de lokale myndigheder. Personalebehovet for de centrale organer til varetagelse af disse opgaver, der er en direkte følge af decentraliseringen, skønnes at blive af relativt begrænset størrelse.

På kortere sigt kan det ikke antages, at socialcentrenes personalebehov tilsammen vil være mindre end invalideforsikringsrettens i dag, blandt andet fordi der må forudses vanskeligheder med at frem-

skaffe et tilstrækkeligt antal medarbejdere, der sidder inde med den specialviden, som vil være nødvendig for straks at kunne etablere en „glidende“ sagsgang, ligesom der må påregnes en vis indkørsperiode, inden fordelene ved den primærkommunale sagsforberedelse slår igennem.

Arbejdsgruppen har imidlertid henledt opmærksomheden på, at der opnås væsentlige rationaliseringsfordele ved at samle en række beslægtede sagsområder i socialcentrene, der herved bliver i stand til at koordinere sagsbehandlingen og tage stilling til alternative løsninger for den enkelte ansøger, uden at ny sag skal rejses i en anden institution. På lidt længere sigt må det påregnes, at denne mere rationelle arbejdsgang må medføre arbejdsbesparelser med deraf følgende reduktion af personalebehovet ved behandlingen af pensionssagerne.

I en overgangsperiode, hvor invalideforsikringsrettens og førtidspensionsudvalgets virksomhed som foran omtalt må opretholdes, vil der ske en gradvis reduktion af de udgifter, som er forbundet hermed. Invalideforsikringsrettens virksomhed skønnes at ophøre helt i løbet af 1977-78, medens førtidspensionsudvalget må antages at kunne afslutte sin virksomhed i løbet af 1976-77.

Driftsudgifterne vedrørende invalideforsikringsretten er i forslag til finanslov 1975-76 optaget med ca. 21,8 mill. kr. og i budgetoverslag for 1978-79 med 21,5 mill. kr. Udgiften for sidstnævnte finansår bortfalder. På tilsvarende måde vil udgifterne ved driften af førtidspensionsudvalget, der er optaget i sikringsstyrelsens budget, og som andrager ca. 1,5 mill. kr. være helt bortfaldet i 1977-78. Til varetagelse af de omtalte centrale funktioner af statistisk, planlægningsmæssig, budgetmæssig, koordinerende og vejledende art, der må opbygges i overgangsperioden, påregnes årlige udgifter — væsentligst til lønninger — på omkring 1 mill. kr.

Mindreudgifterne på statens budgetter skønnes modsvaret af merudgifter af omtrent tilsvarende størrelse på de amtskommunale budgetter under ét, dog at disse, efterhånden som decentraliseringens fordele slår igennem, forventes at kunne reduceres noget.

II. Ophævelse af invalideforsikringsfonden.

Forslaget indebærer, at de af invalideforsikringsfonden bestridte opgaver, bl. a. som en konsekvens af bistandslovens ikrafttræden den 1. april 1976, decentraliseres eller overføres til anden central myndighed.

Invalideforsikringsfondens opgaver består i arbejdet i forbindelse med refusion af udgifter til invalidepension, samt i de administrative funktioner, der er

forbundet med de lån og tilskud, der ydes i henhold til revalideringslovens §§ 3, 4, 6 og 8 (til anskaffelse af hjælpemidler til særlig sygebehandling, til optræning og uddannelse og opnåelse af beskæftigelse, til etablering som selvstændig m. v.) samt i henhold til invalidepensionslovens § 22 (lån til invalidepensionister).

Opgaverne finansieres af invalideforsikringsfondens midler, der tilvejebringes dels ved statstilskud dels ved et arbejdsgiverbidrag på for tiden 31. kr. pr. beskæftiget helårsarbejder. Arbejdsgiverbidraget udgør i dag kun godt 1 pct. af fondens indtægter, der for finansåret 1974-75 er beregnet til ca. 3,5 milliarder kr. Heraf forventes ca. 3,2 milliarder anvendt til invalidepension og de resterende ca. 300 mill. kr. til ovennævnte lån og tilskud.

Efter bilstandslovens ikrafttræden den 1. april 1976 vil den hjælp, der finansieres af invalideforsikringsfondens midler — bortset fra invalidepensionen — kunne ydes efter denne lov som efter de hidtil gældende bestemmelser, jfr. ovenfor. Den bestående hjemmel til at yde lån i henhold til invalidepensionslovens § 22 foreslås derfor ophævet og afløst af bilstandslovens regler i lighed med det for revalideringsloven gældende.

Ydelserne skal herefter tilkendes af kommunale og amtskommunale myndigheder og finansieres efter bilstandslovens regler herom. De administrative funktioner ved forvaltningen af lån m. v. skal varetages af de kommunale myndigheder.

For så vidt angår refusionen af udgifter til invalidepension er det tanken at henlægge arbejdet i forbindelse hermed til sikringsstyrelsen, der i forvejen varetager lignende opgaver for så vidt angår andre sociale sikringsydelser. Arbejdsgiverbidraget, der ikke foreslås ændret, skal herefter som hidtil opkræves af ulykkesforsikringsselskaberne, men indbetales til sikringsstyrelsen, således at der her sker en samling af den centrale administration vedrørende invalidepension.

Invalideforsikringsfondens administration beskæftiger i dag ca. 30 personer ansat under socialstyrelsen, således at den samlede arbejdsindsats svarer til 22 heltidsbeskæftigede, heraf 2 akademikere og 20 ikke-akademikere.

Fondens ophævelse vil derfor betyde, at et antal stillinger svarende til ca. 22 heltidsbeskæftigede under socialstyrelsen kan nedlægges. Heraf forventes højst 1 stilling overført til sikringsstyrelsen, medens der må forventes et øget personalebehov i kommunerne mindst svarende til det i dag i invalideforsikringsfonden ansatte personale.

Det må dog forudses, at en del af personalet i en kortere periode efter lovens ikrafttræden fortsat

skal fungere i socialstyrelsen med afviklingen af fonden.

Med hensyn til de økonomiske konsekvenser af forslaget bemærkes, at der ikke vil være tale om sådanne, udover hvad der allerede er forudsat ved bilstandslovens gennemførelse, og den heraf følgende ændrede opgavefordeling mellem staten og kommunerne. Det forudsættes, at kommunernes øgede udgifter til de hidtil af fonden finansierede ydelser udliges ved gennemførelse af en forhøjelse af statens tilskud til kommunerne efter objektive udgiftskriterier.

Invalideforsikringsfonden har endelig varetaget en række opgaver i henhold til den færøske invalidepensionslov. Lovforslag om ændring af denne lov som konsekvens af fondens ophævelse vil senere blive fremsat.

III. Andre forslag.

Ud over det under I og II nævnte indeholder lovforslaget bestemmelser, hvorefter det sociale udvalg direkte i loven får tillagt kompetence til at træffe afgørelser i enkeltsager. Denne kompetence tilkommer efter de gældende regler kommunalbestyrelsen, men har i langt de overvejende antal tilfælde været delegeret til udvalget. De foreslåede ændringer bringer således lovgivningen i overensstemmelse med de faktiske forhold.

Endvidere er medtaget en række forslag, der er konsekvensændringer som følge af bilstandslovens ikrafttræden pr. 1. april 1976.

Endelig foreslås en række redaktionelle ændringer.

I et bilag til lovforslaget er de gældende bestemmelser og ændringerne heri opstillet som paralleltekster.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1 og 3.

Forslagene er af redaktionel art og forudsætter vedtagelse af det samtidigt fremsatte forslag om ændring af enkepensionsloven.

Til nr. 2, 11, 15 og 18-19.

Forslagene, der er en følge af bilstandslovens ikrafttræden den 1. april 1976, er væsentligst af redaktionel art.

Til nr. 4 og 21.

I overensstemmelse med principperne bag den sociale styrelseslov og i lighed med, hvad der gælder efter bilstandsloven, foreslås det at overlade forvaltningen af enkeltsager til det sociale udvalg. Der sker

herved ikke nogen væsentlige ændringer i den gældende retstilstand, idet kommunalbestyrelserne i praksis har delegeret beføjelsen til at forvalte enkelt-sager efter invalidepensionsloven til det sociale udvalg.

Lovforslagets nr. 21 udgør heller ikke nogen ændring i den hidtil gældende retstilstand. Det er blot fundet hensigtsmæssigt i loven at indarbejde en enkelt bestemmelse om forholdet.

Til nr. 5, 10, 13-14 og 20.

Forslagene er konsekvensændringer som følge af, at invalideforsikringsretten ved lovforslagets nr. 6-8 ophæves og erstattes af revaliderings- og pensionsnævnene.

Til nr. 6.

Revaliderings- og pensionsnævnet foreslås tillagt samme afgørelseskompetence, som invalideforsikringsretten har efter gældende lovs § 16. Forslagets § 16, stk. 1, 1. pkt., svarer med redaktionelle ændringer til gældende lovs § 16.

§ 16, stk. 1, 2. pkt., er en lovfæstelse af invalideforsikringsrettens mangeårige praksis. I et betydeligt antal sager (ca. 3000 årligt) fastsætter retten i forbindelse med tilkendelsen af pension en dato for sagens genoptagelse til kontrol efter §§ 26 og 27. Det sker i almindelighed i de sager, hvor der består usikkerhed om prognosen for den lidelse, der danner grundlag for tilkendelse af en ydelse.

I forbindelse med forslaget har det været overvejet administrativt at gennemføre en ordning, hvorefter invalidepensionstilkendelser skulle genoptages til kontrol, f. eks. efter 5 års forløb. Da der årligt er henved 18.000 invalidepensionstilkendelser, vil det sige, at der efter 5 års forløb vil være ekstra 18.000 sager årligt til behandling i revaliderings- og pensionsnævnene. Selvom det må antages, at en del af disse sager kan underkastes en summarisk behandling, vil ordningen dog stille betydelige krav til administrationen, der må udbygges langt ud over, hvad der ellers findes rimeligt og nødvendigt.

Man har derfor fundet det tilstrækkeligt at foreslå lovhjemmel for sagernes genoptagelse. Hvis yderligere kontrol findes påkrævet, vil det kunne ske rent administrativt ved overfor revaliderings- og pensionsnævnene at give retningslinier for, hvilke sager, herunder hvor mange, der mindst bør optages til kontrol.

§ 16, stk. 2, er en konsekvens af, at revaliderings- og pensionsnævnet i de samtidigt hermed fremsatte forslag om ændringer i folke- og enkepensionslovene foreslås indsat som afgørelsesmyndighed i 1. instans også med hensyn til afgørelser vedrørende førtidig

folkepension og dispensationsenkepension. Arbejdsgruppen vedrørende decentralisering af invalideforsikringsrettens og førtidspensionsudvalgets afgørelser er på side 13 i 1. betænkning gået ud fra, at revaliderings- og pensionsnævnene får den her foreslåede mulighed for at tage spørgsmålet om en invalidepensionsansøgers berettigelse til folke- eller enkepension op til overvejelse, uden at der rejses en ny sag om dette spørgsmål.

Til nr. 7.

Invalidepensionslovens § 17 indeholder reglerne om invalideforsikringsrettens sammensætning og forretningsorden. For revaliderings- og pensionsnævnenes vedkommende findes reglerne herom i den sociale styrelseslov, og gældende lovs § 17 foreslås derfor ophævet (jfr. dog bemærkningerne til nr. 8 til forslaget § 18, stk. 3).

Om invalideforsikringsrettens midlertidige opretholdelse henvises til forslaget § 2, stk. 3.

Til nr. 8.

§ 18, stk. 1, svarer med redaktionelle ændringer — og bortset fra det nedenfor omtalte betalings-spørgsmål — til gældende lovs § 18. Selv om det ikke udtrykkeligt siges i forslaget, giver bestemmelsen ikke hjemmel for mod ansøgerens vilje at undergive ham nogen operation, der kan medføre fare for liv og førlighed.

Rejsseudgifter og udgifter til speciallægeerklæringer m. v. betales i dag af invalideforsikringsretten. I forbindelse med udlægningen af invalideforsikringsrettens og førtidspensionsudvalgets arbejdsopgaver er det fundet rimeligt at amtskommunerne, København og Frederiksberg kommuner betaler disse udgifter på samme måde som de skal betale socialcentrets administrationsudgifter.

§ 18, stk. 2, er i overensstemmelse med invalideforsikringsrettens praksis.

§ 18, stk. 3, svarer med redaktionelle ændringer til gældende lovs § 17, stk. 3.

Til nr. 9.

Hensigten med § 19 er at give det sociale udvalg mulighed for at fremskaffe det fyldestgørende bedømmelsesgrundlag for sagernes behandling, som arbejdsgruppen har stillet forslag om i sine to betænkninger, afsnit 3.3.A.

§ 19, stk. 1, 1. pkt., erstatter gældende lovs §§ 19, stk. 1, og 20, stk. 1. Ændringerne gør det muligt at gennemføre arbejdsgruppens forslag om proceduren i forbindelse med indgivelse af ansøgning. I stedet for det nuværende omfattende begæringsskema foreslår arbejdsgruppen, at der anvendes en

F. t. l. vedr. invalidepension.

kortfattet skriftlig meddelelse (på særlig blanket). Til brug for revaliderings- og pensionsnævnets (socialcentrets) behandling af sagen udfylder social- og sundhedsforvaltningen et skema ved nærmere oplysninger, som ansøgeren får lejlighed til at kommentere skriftligt. Ved denne fremgangsmåde undgås gentagelse af oplysninger, og det skriftlige materiale, der forelægges for nævnet, kan indskrænkes. Endvidere får social- og sundhedsforvaltningen lejlighed til på tidligst muligt tidspunkt at tage spørgsmålet om andre hjælpeforanstaltninger op.

§ 19, stk. 1, 2. pkt., svarer med en enkelt redaktionel ændring til gældende lovs § 19, stk. 1, 2. pkt.

§ 19, stk. 2, 1. pkt., indeholder den ændring i forhold til § 19, stk. 3, 1. pkt., i den gældende invalidepensionslov, at lægeerklæring ikke skal medfølge ved ansøgningens indgivelse, men først fremskaffes, når og hvis det sociale udvalg forlanger det. Baggrunden herfor er, at et forøget antal sager kan forventes rejst af det sociale udvalg, f. eks. efter dagpengelovens § 47 og efter bistandsloven ved overgang fra anden offentlig hjælp. I sådanne tilfælde, hvor der ofte i forvejen foreligger et tilstrækkeligt lægeligt materiale, er der ingen mening i at kræve, at den, der søger pension, altid skal fremskaffe erklæring fra egen læge.

§ 19, stk. 2, 2. pkt., er i overensstemmelse med reglen i dagpengelovens § 20, hvorefter det sociale udvalg betaler den lægeerklæring, der forlanges.

Bestemmelsen i § 19, stk. 2, 3. pkt., svarer til den gældende regel i invalidepensionslovens § 19, stk. 3, sidste pkt.

Med reglen i § 19, stk. 3, får det sociale udvalg samme adgang til for amtskommunens regning at indhente speciallægeerklæringer m. v. som ved § 18, stk. 1, lovforslagets nr. 8, er tillagt revaliderings- og pensionsnævnet. Herved bliver det sociale udvalg i stand til at afgive en fyldestgørende indstilling til socialcentret. I de retningslinier for sagernes forberedelse, der vil blive fastsat efter stk. 5, vil vilkårene for udøvelsen af de beføjelser, der er tillagt udvalget nærmere blive uddybet.

I § 18, stk. 1, (lovforslagets nr. 8) er det foreslået, at udgifterne ved socialcentrets/nævnets indhentelse af speciallægeerklæringer m. v. afholdes af amtskommunen, i København og Frederiksberg af de pågældende kommuner. Det sociale udvalgs forberedende arbejde med at indhente speciallægeerklæringer m. v. er en hjælpefunktion for socialcentret, der som sekretariat for revaliderings- og pensionsnævnet skal sørge for sagernes tilstrækkelige oplysning. Det er derfor fundet rimeligt, at udgifterne ved udvalgets indhentelse af disse oplysninger ligeledes

afholdes af amtskommunen eller af Københavns og Frederiksberg kommuner.

§ 19, stk. 4, svarer med redaktionelle ændringer til reglen i gældende lovs § 19, stk. 4.

Efter § 19, stk. 5, kan socialministeren fastsætte de nærmere retningslinier om ansøgningens indhold, og om hvilke retningslinjer sociale udvalg og socialcentre skal arbejde efter. Disse retningslinjer vil blive fastsat i overensstemmelse med de forslag, arbejdsgruppen er fremkommet med.

Til nr. 12.

I medfør af invalidepensionslovens § 22 kan der af invalideforsikringsfondens midler i særlige tilfælde bevilges invalidepensionister lån, såfremt det er sandsynligt, at der herved kan opnås en varig forbedring af den pågældendes erhvervsevne.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger hjemler bistandsloven tilstrækkelig mulighed for ydelse af tilsvarende lån, således at det ikke længere skønnes nødvendigt med en særbestemmelse for invalidepensionister.

Under hensyn hertil foreslås bestemmelsen ophævet.

Til nr. 16.

Der foreslås en del redaktionelle ændringer i forhold til gældende lovs § 27, og herudover foreslås følgende:

I stk. 1 er det tydeliggjort, at revaliderings- og pensionsnævnet ved genoptagelsen af en sag ikke blot skal undersøge, om erhvervsevnen er forbedret, men også om den er forringet, således at pågældende evt. skal tildeles en højere ydelse.

I stk. 2 er det i sidste pkt. foreslået, at udgifterne ved kontrol — i overensstemmelse med forslaget til § 18, stk. 1, (lovforslagets nr. 8) — afholdes af amtskommunen, Københavns og Frederiksberg kommuner.

I stk. 3 foreslås det at tillægge det sociale udvalg samme beføjelser som nævnt i § 19, stk. 3 (lovforslagets nr. 9) til at pålægge en pensionist at medvirke ved sagens genoptagelse.

Stk. 4 indeholder efter de gældende regler en bestemmelse om, at retten til invalidepension evt. kan forbydes for et tidsrum af mindst ét og højst 10 år, hvis pensionisten ikke vil underkaste sig de i stk. 3 omhandlede undersøgelser m. v. Det foreslås at ophæve denne bestemmelse, idet det må være tilstrækkeligt retsmiddel, at pensionen efter forslaget kan inddrages hvis pensionisten ikke vil medvirke.

Til nr. 17.

Ændringsforslaget er redaktionelt og en følge af bistandslovens ikrafttræden den 1. april 1976. Den

forpligtelse, der i dag efter forsorgsloven påhviler staten til at sørge for de fornødne hjælpeforanstaltninger for sindslidende, påtænkes overflyttet til amtskommunerne pr. 1. april 1976. Bistandslovens bestemmelser om sindslidende vil blive ændret i overensstemmelse hermed. Den gældende regel om bortfald af pension efter 6 måneders ophold på en institution for sindslidende opretholdes ved forslaget.

Til nr. 23.

Det foreslås, at statskassen fuldtud vil refundere kommunernes udgifter til invalidepension. Bestemmelsen er i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i folkepensionslovens § 28.

Til nr. 24.

Forslaget giver sikringsstyrelsen mulighed for at tilvejebringe statistisk materiale til brug for opgaver, som stadig forudsættes løst på centralt plan efter decentraliseringen, herunder budgetarbejde, planlægning og besvarelse af spørgsmål om udviklingen inden for invalidepensionsområdet.

Til nr. 25-28.

Arbejdsgiverbidraget til invalidepension forudsættes opretholdt uændret med 31 kr. årligt pr. beskæftiget helårsarbejder. Bidraget skal efter forslaget indbetales til sikringsstyrelsen, der ligeledes udbetaler det vederlag på 4 pct., der ydes til de lovplichtige ulykkesforsikringsselskaber (-forbund), der foretager opkrævningen af bidraget.

Reglerne om bidragspligt, herunder hvilke arbejdsgivere, der er bidragspligtige, opretholdes i øvrigt uændret.

Til nr. 29.

Den hidtidige § 36, der indeholder de nærmere regler for invalideforsikringsfondens bestyrelse, administration m. v. foreslås ophævet.

Til nr. 30.

Forslaget er en følge af amtskommunernes overtagelse af udgifter til lægeerklæringer, jfr. nr. 8 og 9.

Til nr. 31.

Ved lov nr. 315 af 28. juni 1920 om invalideforsikring m. m. i de sønderjydske landsdele fik danskere, der inden genforeningen var omfattet af den tyske invalideforsikringslov, ret til at oppebære rente efter nærmere fastsatte regler. Der lever kun ganske få personer, der modtager rente efter denne lov, og der rejses ikke flere sager om invaliditetsbedømmelse

efter 1920-loven. Bestemmelsen i § 39 foreslås derfor ophævet.

Til nr. 32.

Forslaget er redaktionelt.

Til § 2.

Til stk. 1.

Det foreslås, at loven træder i kraft samtidig med den sociale bistandslov den 1. april 1976.

Til stk. 2.

De nærmere regler om invalideforsikringsfondens ophævelse pr. 1. april 1976 foreslås fastsat af socialministeren.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger, skal de hidtil af fonden finansierede ydelser med virkning fra den nævnte dato tilkendes og administreres af kommunale myndigheder.

De invalideforsikringsfondens tilhørende hjælpemidler m. v. vil blive overført vederlagsfrit til kommunerne.

De før 1. april 1975 efter revalideringsloven givne bevillinger til behandlingsapparat vil dog vederlagsfrit blive overført til sygehusvæsenet, der fra den nævnte dato yder sådant apparatur.

De før lovens ikrafttræden ydede lån forudsættes afviklet efter de hidtidige retningslinjer, men således at opkrævningen overdrages kommunerne, hvorefter mellemværendet mellem stat og kommuner kan udlignes ved de almindelige refusionsopgørelser.

Invalideforsikringsfondens samlede udestående fordringer udgjorde pr. 1. april 1974 ca. 110 mill. kr.

Til stk. 3 og 4.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit I.D. Administrative og økonomiske konsekvenser. Forslaget må i øvrigt også ses på baggrund af erfaringerne med oprettelsen af revalideringscentre i 1961, hvor centrene fra starten blev belastet med en række ofte tunge, uekspererede revalideringssager fra invalideforsikringsretten. Dette vanskeliggjorde i betydelig grad centrene arbejde i de første år. Det forventes, at der vil bero knap 10.000 uafgjorte sager i invalideforsikringsretten på decentraliseringstidspunktet, svarende til ca. 5 måneders tilgang af nye ansøgninger.

I det omfang det personalemæssig er muligt, er det endvidere tanken, at invalideforsikringsretten i overgangsperioden indtil dens ophævelse skal yde råd og bistand til revaliderings- og pensionsnævne.

Bilag.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov (lovbekendtgørelse nr. 371 af 8. juli 1974).

Gældende formulering.

§ 1 a. — — —

Stk. 3. For en enke, som på tidspunktet for tilkendelse af ydelser modtager pension i henhold til lov om pension og hjælp til enker, eller som ved det fyldte 55. år ville opnå ret hertil i henhold til § 1, stk. 1, i lov om pension og hjælp til enker m. fl., lægges den afdøde ægtefælles bopælstid til grund, hvis den overstiger den pågældendes egen bopælstid. — — —

§ 3. — — —

Stk. 5. Foreligger der mulighed for at iværksætte behandling, optrænings- eller andre revalideringsforanstaltninger, hvorved erhvervsevnen må antages ikke blot forbigående at kunne forøges væsentligt, kan invalidepension ikke tilkendes.

§ 6. — — —

1) a. — — —

Til indtægten henregnes ikke ydelser efter denne lov, folkepension, pension i henhold til kapitel I i lov om pension og hjælp til enker m. fl., børnetilskud i henhold til den særlige lovgivning herom eller pension ydet i henhold til lovgivningen i en medlemsstat i De europæiske Fællesskaber og beregnet i overensstemmelse med artiklerne 46, 50 og 51 i forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet.

§ 8. — — —

Stk. 2. Såfremt en tilstået erstatning måtte være forbrugt helt eller delvis før 1. oktober 1933, kan kommunalbestyrelsen efter omstændighederne undlade at bringe foranstående regel om yderligere fradrag til anvendelse.

Stk. 3. Hvis en pensionist trods opfordring fra kommunalbestyrelsen ikke selv gør et af de i stk. 1 nævnte krav gældende, er kommunalbestyrelsen berettiget til på pensionistens vegne at gøre kravet gældende

Forslaget.

1. To steder i § 1 a, stk. 3, 1. pkt., udgår: „og hjælp“.

2. I § 3, stk. 5, sidste pkt., ændres „optrænings- eller andre revalideringsforanstaltninger“ til: „optræning eller andre foranstaltninger“.

3. I § 6, nr. 1, litra a, 4. pkt., ændres „kapitel I i lov om pension og hjælp“ til: „lov om pension“.

4. I § 8, stk. 2, og to steder i § 8, stk. 3, i § 14, i § 21, stk. 1 og 2, i § 23, stk. 2 og 3, fire steder i § 24, stk. 3, i § 26, stk. 2, og to steder i § 26, stk. 3, i § 28, stk. 2 og 3, to steder i § 29 og to steder i § 30 ændres „kommunalbestyrelsen“ til: „det sociale udvalg“. I § 21, stk. 1, ændres „hvis den“ til: „hvis det“.

Gældende formulering.

mod den erstatningspligtige og derefter lade den erstatning, som måtte blive ydet, komme til fradrag i pensionen efter foranstående regler.

§ 14. Kommunalbestyrelsen (magistraten) kan i tilfælde, hvor pensionistens forhold er ganske særligt vanskelige, yde personlige tillæg af det i lov om folkepension § 13 angivne rådighedsbeløb.

§ 21. Når en begæring om pension er indgivet, kan kommunalbestyrelsen, hvis den skønner, at der er overvejende sandsynlighed for, at afgørelsen vil falde ud til, at pension tilstås den pågældende, bevilge ham forskud inden for pensionens grænser for tiden mellem begæringens indgivelse og sagens endelige afgørelse.

Stk. 2. Viser det sig, at den pågældende ikke er berettiget til pension eller til en pension så stor som det ydede forskud, kan beløbet eller det overskydende beløb kræves tilbage. Kommunalbestyrelsen underretter modtageren herom ved ydelsen af forskuddet. Tilbagebetaling kan dog undlades efter regler, der fastsættes af socialministeren. Beløbet opføres da som hjælp ydet i henhold til lov om offentlig forsorg, afsnit II.

§ 23. — — —

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen fastsætter derefter ydelsens beløb efter reglerne i §§ 4-15. Ydelsen tilstås fra det i rettens eller den sociale ankestyrelses afgørelse angivne tidspunkt, dog tidligst fra datoen for begæringens indgivelse.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen giver ansøgeren meddelelse om den truffne afgørelse.

§ 24. — — —

Stk. 3. Det påhviler en person, der modtager ydelse, at give kommunalbestyrelsen underretning om flytning. Ved flytning til en anden kommune i Danmark må den pågældende dog henvende sig til kommunalbestyrelsen i denne kommune angående fortsat udbetaling. Til brug ved afgørelsen modtager kommunalbestyrelsen sagsakterne fra kommunalbestyrelsen i den tidligere opholdskommune.

Forslaget.

*Gældende formulering.**Forslaget.***§ 26.** — — —

Stk. 2. Indtræder der for en pensionist en sådan forbedring af erhvervsevnen, at der er grund til at formode, at han efter reglen i stk. 1 ikke længere er berettiget til den tilkendte pension, eller indtræder der en sådan forringelse, at det må formodes, at han er berettiget til overflytning til højere pension, foranlediger kommunalbestyrelsen, at dette spørgsmål forelægges invalideforsikringsretten til afgørelse.

Stk. 3. Indtræder der for en person, der har fået tilkendt invaliditetsydelse, bistands- eller plejetillæg, sådan forandring, at det må antages, at han ikke længere opfylder betingelserne for at oppebære sådan ydelse, sørger kommunalbestyrelsen for, at spørgsmålet herom forelægges invalideforsikringsretten. Må det omvendt antages, at en person, der oppebærer invalidepension eller invaliditetsydelse, men ikke har fået tillagt nævnte tillæg, på grund af en forringelse i sin tilstand opfylder betingelserne, påhviler det ligeledes kommunalbestyrelsen at indhente rettens afgørelse.

Stk. 4. — — —

§ 28. — — —

Stk. 2. Forøges eller nedsættes pensionistens eller ægtefælernes indtægt mere end rent midlertidigt så meget, at en beregning af pensionen, herunder pensionstillæg, ægteskabstillæg og hustrutillæg, på grundlag af den indtægt, der herefter står til rådighed, nu vil give et andet resultat, træffer kommunalbestyrelsen foranstaltning til, at pensionen fremtidig nedsættes, inddrages eller forhøjes i overensstemmelse med ny beregning.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen drager omsorg for en fornyet beregning af pensionen, såfremt der sker en sådan forandring i den pågældendes ægteskabelige stilling eller forsørgerforhold, at ydelsernes størrelse må påvirkes deraf.

Stk. 4. — — —

§ 29. Det påhviler en invalid, som oppebærer ydelser efter denne lov, at give kommunalbestyrelsen underretning om enhver forandring i sine økonomiske og personlige

Gældende formulering.

forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelserne, ligesom kommunalbestyrelsen selv skal være opmærksom på, om sådan forandring indtræder.

§ 30. Har en person undladt at give oplysninger som krævet i § 29 eller i øvrigt mod bedre vidende uberettiget oppebåret ydelser efter denne lov, skal det beløb, der med urette er oppebåret, tilbagebetales af den pågældende, eventuelt hans dødsbo. Bestemmelse om tilbagebetaling af uretmæssigt oppebårne beløb træffes af amtmændene, for Københavns og Frederiksberg kommuners vedkommende dog henholdsvis af magistraten og kommunalbestyrelsen. Til brug ved beregningen af, hvilket beløb der i henhold til denne bestemmelse kan forlanges tilbagebetalt fra den pågældende eller hans dødsbo, er kommunalbestyrelsen berettiget til at forlange samme oplysninger, som kan forlanges af de skattelignende myndigheder i henhold til skattelovgivningen.

Kapitel IV.

Invalideforsikringsretten.

§ 16. Invalideforsikringsretten afgør ved kendelse, om der foreligger nedsættelse af erhvervsevnen i det i § 3, stk. 2, 3 eller 4, nævnte omfang, og fra hvilket tidspunkt invaliditeten må anses for at være indtrådt, eller om ansøgeren opfylder betingelserne for invaliditetsydelse i henhold til § 15, samt om betingelserne for tillæg i henhold til § 10 eller § 15, stk. 2, er tilstede.

Forslaget.

5. *Overskriften til kap. IV* affattes således:

„*Revaliderings- og pensionsnævnene.*“.

6. *§ 16* affattes således:

„**§ 16.** Revaliderings- og pensionsnævnet afgør,

- 1) om der foreligger nedsættelse af erhvervsevnen i det i § 3, stk. 2, 3 eller 4, nævnte omfang,
- 2) fra hvilket tidspunkt invaliditeten må anses for at være indtrådt,
- 3) om ansøgeren opfylder betingelserne for invaliditetsydelse i henhold til § 15, eller
- 4) om ansøgeren opfylder betingelserne for tillæg i henhold til § 10 eller § 15, stk. 2.

Nævnet kan bestemme, at en sag skal genoptages til undersøgelse på et af nævnet fastsat senere tidspunkt.

Stk. 2. Hvis ansøgning om invalidepension ikke kan imødekommes, og revaliderings- og pensionsnævnet finder, at henvisning til optræning eller andre foranstaltninger vil være uden væsentlig betydning for ansøgerens erhvervsevne, kan nævnet tillægge pension efter § 2, stk. 2, i lov om folkepension

Gældende formulering.

§ 17. Invalideforsikringsretten består af en formand, der udnævnes af kongen, og 5 andre medlemmer, der tillige med suppleanter for disse udnævnes for 6 år ad gangen af socialministeren. Rettens formand skal ved sin udnævnelse fyldestgøre betingelserne for at kunne være landsdommer, eller han må have bestået en statsvidenskabelig eller nationaløkonomisk eksamen og derefter i reglen have haft mindst 3 års ansættelse i centraladministrationen som fuldmægtig eller i højere stilling. Af rettens øvrige medlemmer skal 2 være lægekyndige, 1 udnævnes efter indstilling af De samvirkende Invalideorganisationer, 1 efter indstilling af Landsorganisationen i Danmark og 1 være arbejdsgiver.

Stk. 2. To i sikringsstyrelsen ansatte medarbejdere med indsigt i ulykkesforsikrings- og sygesikringsforhold kan af socialministeren tilforordnes invalideforsikringsretten.

Stk. 3. Invalideforsikringsretten er bemyndiget til, når omstændighederne taler derfor, at tilkalde en specialist som rådgiver. Nærmere regler om tilkaldelse af specialister, disses honorarer m. m. skal indeholdes i rettens forretningsorden.

Stk. 4. Forretningsordenen for invalideforsikringsretten fastsættes af socialministeren. Ministeren kan bemyndige invalideforsikringsretten til efter nærmere fastsatte regler at henvise sager om invalidepension, invaliditetsydelse samt bistands- og plejetilæg til formandens afgørelse i tilfælde, hvor afgørelsen ikke skønnes at frembyde tvivl.

Stk. 5. Invalideforsikringsretten afgiver hvert år beretning til socialministeren om sin virksomhed. Beretningen offentliggøres på den af ministeren foreskrevne måde.

§ 18. Invalideforsikringsretten er berettiget til af vedkommende kommunalbestyrelser (sociale udvalg), arbejdsgivere, arbejdere og andre vedkommende, herunder klinikker, sygehuse, behandlende læger m. v.,

Forslaget.

eller § 1, stk. 2, i lov om pension til enker m. fl., hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Stk. 3. Flytter en person, som har fået tillagt ydelse efter denne lov, til en anden kommune, er fornyet afgørelse af spørgsmålet ikke påkrævet.“

7. § 17 ophæves.

8. § 18 affattes således:

„§ 18. Revaliderings- og pensionsnævnet kan pålægge en ansøger at medvirke til sagens oplysning, herunder ved at lade sig undersøge og behandle af en læge eller indlægge til observation og behandling. Nævnet

Gældende formulering.

at begære og få meddelt enhver oplysning, der er af betydning, herunder hospitalsjournaler, og hvad dertil hører, eller afskrift af samme. Endvidere er retten berettiget til at forlange optaget retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018.

Stk. 2. Ansøgerne er forpligtet til efter rettens bestemmelse at underkaste sig lægeundersøgelse, eventuelt af rettens læger, samt om fornødent indlæggelse til observation og behandling. Dog skal vedkommende ikke være forpligtet til at underkaste sig nogen operation, der kan medføre fare for hans liv eller førighed. Ansøgerne er forpligtet til efter tilsigelse at give møde i retten for at afgive forklaring. Eventuelle hermed forbundne, nødvendige rejseudgifter og den del af udgifterne til behandlinger, som ikke afholdes i henhold til anden lov, betales af retten, ligesom de af retten begærede lægeattester betales af retten.

§ 19. Begæring om ydelser efter loven indgives til kommunalbestyrelsen (eventuelt magistraten) på blanketter, som udleveres af kommunerne. For søfolks vedkommende indgives begæringen, for så vidt de, når de er i land, har fast ophold i en kommune, til kommunalbestyrelsen i denne, men i øvrigt til kommunalbestyrelsen i den kommune, i hvilken det pågældende skib hører hjemme.

Stk. 2. Begæringen skal indeholde de til bedømmelse af vedkommendes ret til ydelser efter loven fornødne oplysninger og må være ledsaget af fornødne legitimationspapirer og bevisligheder. Den skal være forsynet med en af ansøgeren på tro og love underskrevet erklæring om, at dens indhold er overensstemmende med sandheden. Er han ude af stand til at udstede en skriftlig erklæring, skal rigtigheden af de i begæringen indeholdte oplysninger være attesteret af to med vedkommendes forhold nøje kendte personer.

Stk. 3. Det påhviler den, der fremsender

Forslaget.

kan endvidere afkræve andre, der har kendskab til forholdene, oplysninger, som må anses for nødvendige for sagens behandling og afgørelse, herunder indhente sygehusjournaler eller udskrifter heraf. Nævnet kan forlange optaget retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018. Amtskommunen betaler nødvendige rejseudgifter, herunder rejseudgifter i forbindelse med personligt fremmøde for nævnet efter tilsigelse, samt udgifter til lægeerklæringer, undersøgelser og behandlinger, som ikke afholdes i henhold til anden lov. I København og Frederiksberg betales udgifterne af de pågældende kommuner.

Stk. 2. Revaliderings- og pensionsnævnet kan afgøre sagen på det foreliggende grundlag, eventuelt træffe beslutning om sagens bortfald, hvis ansøgeren ikke inden en fastsat frist efterkommer krav fra revaliderings- og pensionsnævnet efter stk. 1 om medvirken til sagens oplysning, herunder om personligt fremmøde for nævnet.

Stk. 3. Nævnet kan tilkalde en specialist som rådgiver, når omstændighederne taler derfor. Nærmere regler om tilkaldelse af specialister, disses honorarer m. m. fastsættes i nævnets forretningsorden.“

9. § 19 affattes således:

„**§ 19.** Ansøgning om ydelser efter loven indgives til det sociale udvalg, der efter nærmere undersøgelse, herunder af muligheden for behandling, optræning m. v., jfr. § 3, stk. 5, sidste pkt., videresender ansøgningen med indstilling til revaliderings- og pensionsnævnet. For søfolks vedkommende indgives ansøgningen, for så vidt de, når de er i land, har fast ophold i en kommune, til det sociale udvalg i denne, men i øvrigt til det sociale udvalg i den kommune, i hvilket det pågældende skib hører hjemme.

Stk. 2. Den, der søger om ydelser efter denne lov, skal, når det sociale udvalg kræver det, skaffe en lægeerklæring. Erklæringen betales af udvalget, såfremt ansøgningen imødekommes, eller der efter lov om social bistand iværksættes foranstaltning til ophjælpning af erhvervsevnen. Ellers betaler ansøgeren selv erklæringen.

Stk. 3. Det sociale udvalg kan, udover hvad der følger af stk. 2, pålægge en ansøger

Gældende formulering.

begæring om ydelser i henhold til denne lov, samtidig med begæringens indgivelse at fremskaffe en lægeerklæring, der affattes og indsendes efter socialministerens nærmere bestemmelse. Denne erklæring betales af invalideforsikringsfonden, såfremt begæringen om pension imødekommes, eller der iværksættes foranstaltninger i henhold til lov om revalidering. Ellers betales den af pågældende selv.

Stk. 4. Vedkommende kommune kan rejse sag om, hvorvidt der skal tilkendes en person pension, selv om begæring herom ikke er indgivet.

§ 20. Begæringen videresendes af kommunalbestyrelsen til invalideforsikringsretten, ledsaget af en erklæring fra kommunalbestyrelsen om ansøgerens erhvervsforhold samt om hans økonomiske forhold i det hele, herunder hans skatteansættelse.

Stk. 2. Socialministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter begæringen skal forelægges vedkommende revalideringsmyndigheder til erklæring inden fremsendelsen til invalideforsikringsretten.

§ 21. — — —

Stk. 2. — — —

Tilbagebetaling kan dog undlades efter regler, der fastsættes af socialministeren. Beløbet opføres da som hjælp ydet i henhold til lov om offentlig forsorg, afsnit II.

§ 22. Efter indstilling fra kommunalbestyrelsen kan revalideringsnævnet af invalideforsikringsfondens midler i særlige tilfælde bevilge en invalidepensionist et rentefrit lån svarende til højst 2 års pension, såfremt det er sandsynligt, at der herved kan opnås en varig forbedring af den pågældendes erhvervsevne. Ved lånets bevilling fastsættes

Forslaget.

at medvirke til sagens oplysning, herunder ved at lade sig undersøge og behandle af en læge eller indlægge til observation og behandling. Udvalget kan endvidere afkræve andre, der har kendskab til forholdene, oplysninger, som må anses for nødvendige for sagens behandling og afgørelse, herunder indhente sygehusjournaler eller udskrifter heraf. Udvalget kan forlange optaget retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018. Amtskommunen betaler nødvendige rejseudgifter samt udgifter til lægeerklæringer, undersøgelser og behandlinger, som ikke afholdes i henhold til anden lov. I København og Frederiksberg betales udgifterne af de pågældende kommuner.

Stk. 4. Det sociale udvalg kan rejse sag om pension til en person, der ikke selv har søgt herom.

Stk. 5. Socialministeren fastsætter nærmere retningslinier om ansøgningens indgivelse til det sociale udvalg, om udvalgets fremskaffelse af oplysninger samt om sagens forelæggelse for revaliderings- og pensionsnævnet.“

10. § 20 ophæves.

11. I § 21, *stk. 2, sidste pkt.*, ændres „lov om offentlig forsorg, afsnit II“ til: „lov om social bistand, afsnit III“.

12. § 22 ophæves.

Gældende formulering.

de nærmere regler for, hvorledes det skal afdrages. Socialministeren kan bemyndige de i henhold til revalideringsloven oprettede revalideringscentre til at træffe de i 1. og 2. punktum omhandlede afgørelser. Disse afgørelser kan i så fald indankes for revalideringsnævnet.

§ 23. Invalideforsikringsretten underretter opholdskommunen om afsagte kendelser.
Stk. 2. — — —

§ 23. — — —

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen fastsætter derefter ydelsens beløb efter reglerne i §§ 4-15. Ydelsen tilstås fra det i rettens eller den sociale ankestyrelsens afgørelse angivne tidspunkt, dog tidligst fra datoen for begæringens indgivelse.

Stk. 3. — — —

§ 26. — — —

Skyldes forbedringen af erhvervsevnen en ændring af den fysiske eller psykiske invaliditet, træffer invalideforsikringsretten ny bestemmelse om den pågældendes pensionsret i henhold til § 3.

Stk. 2. Indtræder der for en pensionist en sådan forbedring af erhvervsevnen, at der er grund til at formode, at han efter reglen i stk. 1 ikke længere er berettiget til den tilkendte pension, eller indtræder der en sådan forringelse, at det må formodes, at han er berettiget til overflytning til højere pension, foranlediger kommunalbestyrelsen, at dette spørgsmål forelægges invalideforsikringsretten til afgørelse.

Stk. 3. Indtræder der for en person, der har fået tilkendt invaliditetsydelse, bistands- eller plejetillæg, sådan forandring, at det må antages, at han ikke længere opfylder betingelserne for at oppebære sådan ydelse, sørger kommunalbestyrelsen for, at spørgsmålet herom forelægges invalideforsikringsretten. Må det omvendt antages, at en person, der oppebærer invalidepension eller invaliditetsydelse, men ikke har fået tillagt nævnte tillæg, på grund af en forringelse i sin tilstand opfylder betingelserne, påhviler det ligeledes kommunalbestyrelsen at indhente rettens afgørelse.

Stk. 4. — — —

Forslaget.

13. § 23, stk. 1, affattes således:

„Revaliderings- og pensionsnævnet underretter opholdskommunen om truffne afgørelser.“.

14. I § 23, stk. 2, og § 26, stk. 3, 2. pkt., ændres „rettens“ til: „nævnets“. I § 26, stk. 1, 3. pkt., § 26, stk. 2, og § 26, stk. 3, 1. pkt., ændres „invalideforsikringsretten“ til: „revaliderings- og pensionsnævnet“.

Gældende formulering.

§ 25. Bliver det sociale udvalg, f. eks. gennem meddelelse fra andre myndigheder, pensionistens pårørende eller andre private, opmærksom på, at en pensionist ikke bør have dispositionsret over pensionen efter loven, træffer udvalget bestemmelse om, på hvilken måde pensionen skal komme den pågældende til gode, idet det om fornødent drager omsorg for, at han umyndiggøres, eller at der gribes ind efter reglerne i lov om offentlig forsorg.

§ 27. Skønner invalideforsikringsretten på grundlag af modtagen indberetning fra kommunalbestyrelsen eller på grundlag af gennemførte helbredelsesforanstaltninger o. lign., at pensionistens erhvervsevne er forbedret som i § 26, stk. 1, angivet, således at pensionen vil være at ændre eller inddrage, afsæiger den kendelse herom samt om, fra hvilket tidspunkt pensionen skal ændres eller bortfalde. Såfremt pensionen inddrages, træffer retten afgørelse om, hvorvidt den pågældende er berettiget til invaliditetsydelse og bistands- eller plejetillæg hertil. Eventuel gradvis inddragning af pensionen kan højst strække sig over en periode af 12 måneder. Retten kan endvidere, hvor omstændighederne måtte tale herfor, ved kendelse bestemme, at retten til invalidepension indtil videre, dog højst for et tidsrum af 3 år, skal være hvilende.

Stk. 2. Invalideforsikringsretten er bemyndiget til at udsende en eller flere sagkyndige til at udøve kontrol på stedet med hensyn til erhvervsevnen hos pensionister eller indkalde pensionister til kontrol. For så vidt en pensionist vanskeliggør rettens undersøgelse, kan formanden for invalideforsikringsretten, når han anser det for sandsynligt, at kendelsen vil komme til at gå ud på, at pensionen skal inddrages, midlertidigt standse udbetalingen. Retten skal i så fald træffe sin afgørelse hurtigst muligt. Udgifter ved kontrol betales af retten.

Stk. 3. En person, der oppebærer ydelse efter denne lov, er pligtig til efter invalideforsikringsrettens nærmere bestemmelse at underkaste sig sådanne undersøgelser, som invalideforsikringsretten måtte anse for påkrævede til bedømmelse af erhvervsevnen, jfr. § 18, stk. 2.

Forslaget.

15. I § 25 udgår: „, eller at der gribes ind efter lov om offentlig forsorg“.

16. § 27 affattes således:

„§ 27. Skønner revaliderings- og pensionsnævnet, at erhvervsevnen hos en person, der modtager ydelse efter loven, er forringet eller forbedret, således at ydelsen skal ændres eller inddrages, træffer nævnet afgørelse herom samt om, fra hvilket tidspunkt ydelsen ændres eller bortfalder. Eventuel gradvis inddragelse af ydelsen kan højst strække sig over en periode af 12 måneder. Nævnet kan endvidere, hvor omstændighederne taler derfor, bestemme, at retten til ydelsen skal være hvilende indtil videre, dog højst for et tidsrum af 3 år.

Stk. 2. Revaliderings- og pensionsnævnet kan udsende en eller flere sagkyndige til at udøve kontrol på stedet med hensyn til erhvervsevnen eller indkalde pågældende til kontrol. Såfremt en ydelsesmodtager vanskeliggør nævnets undersøgelse, kan nævnets formand midlertidigt standse udbetalingen, hvis han anser det for sandsynligt, at afgørelsen vil komme til at gå ud på, at ydelsen skal inddrages. Nævnet skal i så fald træffe sin afgørelse hurtigst muligt. Udgifter ved kontrol betales af amtskommunen. I København og Frederiksberg betales udgifterne af de pågældende kommuner.

Stk. 3. En person, der modtager ydelse efter denne lov, skal underkaste sig sådanne undersøgelser, som revaliderings- og pensionsnævnet eller det sociale udvalg anser for påkrævede til bedømmelse af erhvervsevnen, jfr. §§ 18, stk. 1, og 19, stk. 3.

Stk. 4. Undlader en person at underkaste sig undersøgelser som nævnt i stk. 3, optræning- eller andre foranstaltninger, hvorved erhvervsevnen må antages ikke blot forbigående at kunne forøges væsentligt, kan revaliderings- og pensionsnævnet be-

Gældende formulering.

Stk. 4. Undlader en pensionist at underkaste sig de i stk. 3 omhandlede undersøgelser eller optrænings- eller andre revalideringsforanstaltninger, hvorved erhvervsevnen må antages ikke blot forbigående at kunne forøges væsentligt, kan invalideforsikringsretten ved kendelse bestemme, at invalidepensionen inddrages, eller eventuelt at retten til invalidepension forbrydes for et tidsrum af mindst ét og højst 10 år. Den pågældende skal forinden ved anbefalet brev være advaret om den retlige følge af sin undladelse.

§ 31. Får en pensionist ophold på en institution, der er anerkendt i henhold til §§ 70 og 74 i lov om offentlig forsorg, udbetales pensionen til ham i 6 måneder ud over indlæggelsesmåneden, jfr. dog § 25, stk. 1. Pensionen bortfalder for den resterende del af opholdstiden. — — —

§ 31. — — —

Stk. 3. Socialministeren fastsætter regler om, hvorledes der skal forholdes med ydelserne efter denne lov, når modtageren har ophold i kontrolleret familiepleje under tilsyn af en af de i stk. 1 omhandlede institutioner.

Stk. 4. — — —**§ 31.** — — —

Stk. 6. Socialministeren fastsætter regler om, hvorledes der skal forholdes med pension ydet i henhold til lovgivningen i et andet land, samt om, hvorledes der skal forholdes med pensionen, når pensionisten optages på institutioner godkendt i henhold til lov om revalidering eller på andre end de i stk. 1 nævnte institutioner godkendt i henhold til lov om offentlig forsorg, hvor der ikke er fastsat en takstmæssig betaling for opholdet.

§ 32. — — —

Stk. 3. Afgørelser, der vedrører retten til ydelser efter denne lov, og som træffes af

- 1) de kommunale myndigheder i København og Frederiksberg,
- 2) vedkommende amtmænd,
- 3) invalideforsikringsretten,

Forslaget.

stemme, at ydelsen inddrages. Den pågældende skal forinden ved anbefalet brev være gjort bekendt med den retlige følge af sin undladelse.“.

17. I § 31, stk. 1, ændres „§§ 70 og 74 i lov om offentlig forsorg“ til: „§§ 115 og 116 i lov om social bistand eller på en offentlig eller tilsvarende privat institution for sindslidende“.

18. I § 31, stk. 3, ændres „har ophold i kontrolleret familiepleje“ til: „er anbragt i pleje i private hjem“.

19. I § 31, stk. 6, ændres „institutioner godkendt i henhold til lov om revalidering eller på andre end de i stk. 1 nævnte institutioner godkendt i henhold til lov om offentlig forsorg, hvor der ikke er fastsat en takstmæssig betaling for opholdet“ til: „institutioner, der omfattes af lov om social bistand, men for hvilke der ikke i loven er fastsat regler om pensionens anvendelse“.

20. § 32, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

Afgørelser, der vedrører retten til ydelser efter denne lov, og som træffes af

- 1) de kommunale myndigheder i København og Frederiksberg,
- 2) vedkommende amtsankenævn,
- 3) revaliderings- og pensionsnævnet eller

Gældende formulering.

- 4) revalideringsnævnet eller
5) chefen for sikringsstyrelsen i henhold til § 41 a,

kan påklages til den sociale ankestyrelse.

Kap. VIII.

Refusion, invalideforsikringsfonden m. m.

§ 33. Af udgifterne til invalidepension m. v. udreder invalideforsikringsfonden en så stor del, som den under hensyn til sine udgifter i øvrigt kan bære, medens statskassen udreder resten. Udgifterne i henhold til § 14 refunderes dog kun kommunerne med 75 pct.

Stk. 2. — — —

§ 34. Invalideforsikringsfondens midler tilvejebringes ved bidrag fra samtlige efter ulykkesforsikringslovgivningen forsikringspligtige arbejdsgivere. Bidraget fastsættes til 31 kr. for hver beskæftiget helårsarbejder.

§ 35. Arbejdsgivernes bidrag, der i mangel af rettidig betaling kan inddrives ved udpantning, opkræves af vedkommende forsikringsselskab (-forbund) sammen med præmierne (medlemsbidragene) for lovpligtig ulykkesforsikring. Der opkræves ikke bidrag for fremmede statsborgere om bord i danske skibe, der er fast stationeret i udenlandsk havn eller til stadighed går i fart mellem udenlandske havne, og som ikke inden for vedkommende forsikringsår har anløbet dansk havn i andet øjemed end for

Forslaget.

- 4) chefen for sikringsstyrelsen i henhold til § 41 a,
kan påklages til den sociale ankestyrelse“.

21. Efter § 32 indsættes i kap. VII:

„§ 32 a. I Københavns kommune varetager magistraten de funktioner, som ved denne lov er henlagt til det sociale udvalg. Disse funktioner kan ligeledes varetages af magistraten i kommuner, i hvilke socialministeren i medfør af lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender har godkendt en særlig styrelsesordning.“.

22. Overskriften til kap. VIII affattes således:

„Refusion, arbejdsgiverbidrag m. m.“.

23. § 33, stk. 1, affattes således:

„Statskassen refunderer kommunernes udgifter til ydelser efter denne lov. Udgifterne i henhold til § 14 refunderes dog kun kommunerne med 75 pct.“.

24. I § 33 indsættes som stk. 3:

„Stk. 3. Chefen for sikringsstyrelsen kan pålægge kommunale myndigheder og revaliderings- og pensionsnævn at tilvejebringe statistiske oplysninger m. v.“.

25. § 34 affattes således:

„§ 34. Til delvis dækning af statens udgifter til invalidepension opkræves et bidrag fra samtlige efter ulykkesforsikringslovgivningen forsikringspligtige arbejdsgivere. Bidraget fastsættes til 31 kr. årligt for hver beskæftiget helårsarbejder.“.

26. I § 35, stk. 1, 3. pkt., ændres „invalideforsikringsfonden“ til: „sikringsstyrelsen“.

27. I § 35, stk. 1, 4. pkt., ændres „bidrag til fonden“ til: „arbejdsgiverbidrag“.

Gældende formulering.

reparation eller lignende. Fra arbejdsgivere, der i henhold til ulykkesforsikringsloven er fritaget for at afgive risiko efter loven til et anerkendt selskab, sker indbetalingen direkte til invalideforsikringsfonden. Det påhviler ikke staten og kommunerne at yde bidrag til fonden.

Stk. 2. — — —

§ 35. — — —

Stk. 3. Som vederlag for opkrævningen af de arbejdsgiverne påhvilende bidrag tillægges der de i stk. 1 omhandlede forsikrings-selskaber (-forbund) et beløb på 4 pct. af de opkrævede bidrag, hvilket vederlag udredes af invalideforsikringsfondens midler.

§ 36. Invalideforsikringsfonden bestyres af socialstyrelsen.

Stk. 2. Statskassen udreder udgifterne ved den til socialstyrelsen henlagte administration vedrørende invalideforsikringen.

Stk. 3. Socialministeren fastsætter de fornødne regler for anbringelsen af invalideforsikringsfondens midler samt for, i hvilket omfang fonden skal tilvejebringe driftskapital.

Stk. 4. Invalideforsikringsfondens regnskaber revideres i forbindelse med socialstyrelsens regnskaber.

Stk. 5. Invalideforsikringsfondens midler garanteres af statskassen.

§ 38. Socialministeren fastsætter en takst for de under behandling af sager i henhold til denne lov almindeligt forekommende lægeattester.

§ 39. Den arbejderforsikringsrådet i henhold til lov nr. 171 af 11. juli 1927 påhvilende virksomhed vedrørende den i lov nr. 315 af 28. juni 1920 omhandlede invalideforsikring i de sønderjyske landsdele henlægges for så vidt invaliditetsbedømmelse (herunder kontrol og helbredelsesforanstaltninger) angår, til invalideforsikringsretten. Rettens afgørelse kan indankes for ankenævnet for invalideforsikringsretten efter reglen i § 16, stk. 2.

§ 40. Reguleringspristallet for januar og juli måneder benyttes ved dyrtidsregulerin-

Forslaget.

28. § 35, stk. 3, affattes således:

„*Stk. 3.* Som vederlag for opkrævningen af de arbejdsgiverne påhvilende bidrag tillægges der de i stk. 1 nævnte forsikrings-selskaber (-forbund) et beløb på 4 pct. af de opkrævede bidrag. Vederlaget udredes af sikringsstyrelsen.“

29. § 36 ophæves.

30. § 38 ophæves.

31. § 39 ophæves.

32. I § 40, stk. 1, 1. pkt., udgår: „måneder“.

Gældende formulering.

ger af invalidepensionens grundbeløb, invaliditetsbeløb og beløb for erhvervsudygtighed i henhold til § 4, invaliditetsydelse i henhold til § 15, stk. 1, de i § 39 a omhandlede ydelser, de tillæg, der er fastsat i § 10, § 11, stk. 1, § 12, stk. 1 og 2, § 43, stk. 1 og 4, og § 44, og de indtægtsbeløb, der er fastsat i § 5, stk. 1, § 6, nr. 2, litra a og b, § 7, § 8, stk. 1, og § 11, stk. 2.

Forslaget.